

Ampauksia ympäröivästä raketista

Leevi Lehto
Ampauksia ympäröivästä raketista

runoja

Leevi Lehdon tuotanto

Muuttunut tuuli, 1967

Rakkauden puheesta, 1969

Ihan toinen iankaikkisuus, 1991

Janajevin unet, 1992

Kielletyt leikit, 1994

Ääninen, 1997

Päivä, 2004

Ampauksia ympäripyörivästä raketista, 2004

www.leevilehto.net

(c) Leevi Lehto

Kansi Pekka Saari

Takakannen valokuva Leena Neuvonen (1998)

Taitto Ville Hytönen

Painopaikka AS Pakett, Tallinna 2004

www.savukeidas.com

ISBN 952-5500-05-05

Sisällys

Pitkiä hiljaisuuksia

Hic Rhodos	11
Lakkaan satamasta	13
Ananke: pantun	14
Suomalaiset kommunistit Itä-Karjalassa	16
Ampauksia ympäröivästä raketista	18
Elegia	20
Pitkiä hiljaisuuksia	23

Hän kirjoittaa

Hän kirjoittaa (fiktiota)	33
---------------------------	----

Sanasade	43
----------	----

Huomautuksia	53
--------------	----

ne-kö-ne-pe-si
sydänsuru-ja
etsimä-nä-kö

Issa

Pitkiä hiljaisuuksia

Kertomus alkaa parhaan perinteen mukaisesti.
Nylon Beat nauraa huhuille välirikosta.
Mahtava käärme ravistaa häntäänsä.
Nokia haastaa Microsoftin avoimella sirustandardilla.
Euroopan keskuspankki näkee orastavaa toivoa taloussynkkydessä.
Rehtori kannustaa amerikkalaisia tutustumaan ulkomaalaisiin.
Alisuoriutujan koulutie on mutkainen ja täynnä kuoppia.
Tärkeä osa alkupalavalikoimaa ovat dipit, kastikkeet ja tahnat.
Päivä on sunnuntaita helteisempi.
Kirbyllä on liikaakin tekemistä.
Kuuluisin näistä muista sankareista lienee Shaft.
Seminaarin järjestäjänä on mm. Saarikoski-seura.
Tytöt letittävät toistensa hiuksia, puhuvat ja nauravat.
Riippuvaisuus oireilee Virtasen elämässä kurinalaisena liikuntana.
Samaan aikaan toisaalla veljenpojat ovat menettämäsillään toivonsa.
Kylmäkoneet käyvät helteellä kuumina.
Tyypillinen asukas on 37-vuotias nainen.
Yhdistelmiä ja muunnelmia on lukemattomia.
Sisarenpojan saapuminen Amerikasta aiheuttaa ristiriitoja kylässä.
Seksuaalisuus kuumentaa tunteita ja ukkosen jyry ennakoi odotettavaa purkausta.
Kaikki peippolajit tekevät kauniin kuppimaisen pesän puuhun tai pensaaseen.
Yhdessä he käyvät läpi samaa tarinaa ja tutkivat sitä uudessa valossa.
Sinulle tarjoutuu mahdollisuus nousta arjen yläpuolelle.
Toimittaja yrittää ehdottaa hiphop-henkistä hupparia, mutta vielä mitä!
Osa kodinkoneista osoittautuu turhemmiksi keksinnöiksi kuin opiskelijan lompakko.
“Kato! Te tuutte ja me meemme”, mies sanoo.
Olen arkkitehti ja minun jäljiltä ajatus ei horju.
On mahdotonta käsittää, mitä yhteyttä näillä seikoilla on.
Mutta maailmantuska on tunnusmerkillistä uusromantiikan runoilijoille.
Joissain tapauksissa tämä ei käy selvästi ilmi.
Creating restore point.
Onko se sitten se öljy.
Voi tätä onnea!
Tämä on samanlainen mustakantinen vihko, mutta isompi.
En voi jättää edes Scorpionia jakamaan Plunderin kohtaloa.
Joka tapauksessa sen pitää olla enemmän tai vähemmän löysää.
Pieni täsmennys tuohon edellä sanottuun.
Silmälasinne ovat vyössä kiinni, ja tämä pussi suojaa revolverianne.
”Kaikki mikä on kadonnut, on tarkoitettu löydettäväksi”, tuumii Laura elokuvan alussa.

Niin liitelee täällä ristiin rastiin rakkauden henki.

Tältä näyttää Karalahden kohuttu kipsikäsi.

Valitettavasti Lapin tyttö juustoissa on väärä kilo hinta.

Internet Explorer has encountered an error and needs to close.

Tämän viestin lähettämisesä käytettiin suurta tärkeyttä.

Lakkaan satamasta

Charles Bernsteinin mukaan

Keskiyön retki. Moira
hukkaa luunsa, höyly
savee veden nalle.
Ei enää lasku nyt kuin
taajumani token
kärkii Ekaan valke-
amaan vankkurit ja
piripintaiset on
eri tiet – kiehku-
rantin pilssin lanteet
omin ummen taa ja
Pirun päärlyportti
vaivat vankkuroitse
paukamaan ja näki
jäisen nummen taa
jolla pidät täydyn –
ynnä kamfertista.
Väre, rasta Vantaan
hiekoim meidät, pehmon,
taa ja kummentaa: oi
ken on kynnetön hän
äänen läheltäköön
koko fani ansa –
padoltuaan, yönty-
neenä, sakkauttaan
vapaa keksimään! ja
kuittamalla johto
kiskot isot koot ja
kiehkot kebabinsa
lummen vaille, tornit
pomot, koot, ja kautta
penttelin ja päivän
laen kellut, tavan
veren kulku tiellä.

Ananke: pantun

Olen Maria. Asun Vantaal. Sinä: olet hyvät mielipiteet ja kropan omaava.
Näytelmä tapahtuu yhtä aikaisesti kahdella tasolla.
Etsin samanikäistä urheilullista yli 175 cm miestä.
Tarkoitukseen soveltuu mikä tahansa tila, jossa pääsee yleisön kanssa kosketuksiin.

Näytelmä tapahtuu yhtä aikaisesti kahdella tasolla.
Vien sinut vihreään huoneeseeni, jos kohta
tarkoitukseen soveltuu mikä tahansa tila, jossa pääsee yleisön kanssa kosketuksiin.
Olen hoikka kahden karvaisen lapsen yksinhuoltaja. En selvittele asioitani
puhelimitse.

Vien sinut vihreään huoneeseeni jos kohta
soitat ja sanelet suunnittelemasi ilmoitustekstin (pituus enintään 6 riviä).
Automaatti kertoo:
Olen hoikka kahden karvaisen lapsen yksinhuoltaja. En selvittele asioitani
puhelimitse.
Mutta jos oikeasti välität, tiedät mistä tämän naisen löytää. En tarjoa seksiä.

Soitat ja sanelet suunnittelemasi ilmoitustekstin (pituus enintään 6 riviä).
Automaatti kertoo,
eikö P-Hämeestä tosiaankaan löydy rehellistä, mukavaa juoksunsa juossutta miestä.
Mutta jos oikeasti välität, tiedät mistä tämän naisen löytää. En tarjoa seksiä.
Dramaattinen kaari kulkee ensi kohtaamisesta ja tutustumisesta eroon.

Eikö P-Hämeestä tosiaankaan löydy rehellistä, mukavaa juoksunsa juossutta
miestä?
Olen yön tumma ja tulinen pitkähiuksinen nuori nainen.
Dramaattinen kaari kulkee ensi kohtaamisesta ja tutustumisesta eroon.
Taas mies lupas vaikka mitä! Tuli kiire pois ruman ja lihavan naisen luota.

Olen yön tumma ja tulinen pitkähiuksinen nuori nainen.
Tarjolla on luonnetta, aivoja, sisäistä ja ulkoistakin kauneutta, jolle
taas mies lupas vaikka mitä! Tuli kiire pois ruman ja lihavan naisen luota
ystäväksi tavalliselle yh-äidille (03-area, 179-69, 30-40v., sivist., eläinrakas).

Tarjolla on luonnetta, aivoja, sisäistä ja ulkoistakin kauneutta, jolle
uskoutuessaan paroni kalpeni! Nähdessään Kunigunden ruskettuneena
ystäväksi tavalliselle yh-äidille – 03-area, 179-69, 30-40v., sivist., eläinrakas –
joka osallistuu samaiseen kakofoniseen keskusteluyritykseen elämästä ja
elämänarvoista.

Uskoutuessaan paroni kalpeni. Nähdessään Kunigunden ruskettuneena:

ihan uskomattoman älykäs ja aikaansa edellä ollut nainen,
joka osallistuu samaiseen kakofoniseen keskusteluyritykseen elämästä ja
elämänarvoista –
isorintainen, litisevän kiimapimpin omaava,

ihan uskomattoman älykäs ja aikaansa edellä ollut nainen.
On vaikea kuvitella hienoa kokoelmaa ilman tällaisia yksittäisiä runoja.
Isorintainen, litisevän kiimapimpin omaava.
Parempaa ateriaa ei ole milloinkaan nautittu.

On vaikea kuvitella hienoa kokoelmaa ilman tällaisia yksittäisiä runoja
sisältäen osin akustista ja paikoin vuosisadan vaihteen musiikkia:
parempaa ateriaa ei ole milloinkaan nautittu
ja pyhän toimituksen väliajalla virvokkeita. Jouduin todella kauhun valtaan

sisältäen osin akustista ja paikoin vuosisadan vaihteen musiikkia,
joka heijastetaan seinäpinnalle tietokoneen ja videotykin avulla,
ja pyhän toimituksen väliajalla virvokkeita. Jouduin todella kauhun valtaan
nähdessäni poltettavan tuota kelpo biskajalaista, joka oli isäkummina nainut
äitikummin

joka heijastetaan seinäpinnalle tietokoneen ja videotykin avulla:
XXL kok rehevä isotissi posl helpot kaiken näk ja kok varak miesten oloa Yliviesk
illat ja yöt.

Nähdessäni poltettavan tuota kelpo biskajalaista, joka oli isäkummina nainut
äitikummin
minua kiihoittaa se että hän sekstailee vieraan miehen kanssa,

XXL kok rehevä isotissi posl helpot kaiken näk ja kok varak miesten oloa Yliviesk
illat ja yöt.

Myyñ PLAYSTATION2 + 2 ohjainta + muistik + pelit Gta3 ja Fifa + kaapelit +
ohjeet + kuitit.

Minua kiihoittaa se että hän sekstailee vieraan miehen kanssa.

Mira tahtoo tietää mitä hänellä tekisit. Ethän ole luuseri.

Myyñ PLAYSTATION2 + 2 ohjainta + muistik + pelit Gta3 ja Fifa + kaapelit +
ohjeet + kuitit.

Olen Maria. Asun Vantaal. Sinä: olet hyvät mielipiteet ja kropan omaava.

Mira tahtoo tietää mitä hänellä tekisit. Ethän ole luuseri.

Etsin samanikäistä urheilullista yli 175 cm miestä.

Olen Maria. Asun Vantaal. Sinä: olet hyvät mielipiteet ja kropan omaava.

Näytelmä tapahtuu yhtä aikaisesti kahdella tasolla.

Etsin samanikäistä urheilullista yli 175 cm miestä.

Tarkoitukseen soveltuu mikä tahansa tila, jossa pääsee yleisön kanssa kosketuksiin.

Oli vuosi 1910.

Päivät alkoivat kulua.

Itse palasin Vaasaan, missä minulle heti myönnettiin kuukauden loma.

Ja nyt tapahtui jotain uskomatonta.

Kopin pinta-ala oli 18 neliötä, ja siinä oli sama määrä miehiä.

Dubrovkassa osallistuin 10 kilometrin hiihtoon, ja voitin sen.

Niin jäin talvipakkaseen paitahihasillani.

Täällä komissaari ampui miliisipäällikköä otsaan enempiä kuulustelematta.

Lyhyt, vain vuoden kestänyt perheonni pirstoutui. En tiedä, miksi tuo rouva oli pidätetty, mutta kun meidän kummankaan nimeä ei vielä oltu otettu ylös, katsoimme, ettei meitä mikään estä poistumasta.

Nyt olemme jo Äänisjärven rannalla.

Kaikki on mallikelpoisessa kunnossa.

Ilmassa lemuaa sotakommunismmin tuoksu.

Mutta ei tee mieli pysähtyä, vaikka hevosaakki höyryää kuin höyrykattila.

Ryhdytään valitsemaan komiteaa vuoriteollisuutta varten.

Koulun päällikkö Aleksander Inno ottaa everstin vastaan.

Sotakoulu järjestyy offensiiviin.

Salomaa astuu punaisella vaatteella verhotun pöydän ääreen.

Mutta se on niin pitkä vale kuin täältä Pietariin.

Mutta kohtalo oli järjestänyt siten, että osa johtoherroista oli toisessa tilaisuudessa rautatieläisten klubilla Suomen aseman luona.

Olin muuten itse paikan päällä näkemässä tuota kaikkea.

Oikeudenkäynti oli irvikuva.

Mutta ero tuli taas.

Mutta sanotaan, ettei suomalainen usko ennen kuin koettaa.

Mutta torpassa ei ollut muita kuin

kaksi Savon jääkärirykmentin alikersanttia,

jotka huuhtelivat koti-ikävänsä vastakeitetyllä kiljulla.

Mutta nyt näin, mitkä makeat päivät alkoivat SKP:n johtoherroille kaakkaon, silavan ja mannaryynien vieressä.

Mutta tuuli on käynyt heidän ylitseen.

Taloa tarkastettaessa

löydettiin neljäkymmentäviisi naisen ruumista ja päällimmäisenä alussamainitun upseerin rouva.

Mutta kuten Lenin itse sanoi,

tätä kehotusta seurasin vain minä ja eräs toinen, jota ei myöskään koti-ikävä vaivannut.

Mutta taakseni oli jäänyt ruudinhajuinen kota

ja minä olin ainoa, joka sieltä tuli ulos.
Mutta fysiikan ja kemian lehtoriksi nimitettiin sähkömonttööri Teemu Kallio.
Mutta tämän kuultuaan toi emäntä vastatervatut kajaanilaismalliset sukset.
Mutta olihan Itä-Karjalassa työläisten valta.
Tulin kuitenkin hyvin pian uusiin ajatuksiin,
mutta silloin se oli jo liian myöhäistä.
Mutta aamulla työhön tullut karjakko ei huomannut muutosta,
ja niin sai koko satapäinen karja arsenikkia.
Mutta en edes tiedä, pääsivätkö he Suomeen takaisin.

Ampauksia ympäripyörivästä raketista

lähdetäänpäs käsi kädessä käymään, lausuin
mölisten, Tammiston juureva Kyösti. Jykevä
kohosi ylös kaunis, viherjõitsevå puu
lähde ja lähteen reunalta hedelmällinen puu
mutta edelle, Turkkilaan, lähtivät muut
tuimalle retkelle. Tultiin veriseen paikkaan
kuin jänikset ilman yhtäkään muuta
koipea kuin kaikkein korkeintaan kolme
pakeni heidän altansa luminen maa
kiiti ankara kivi... musta jalkapuu, joka
itsensä ylös miesrõykkiõn alta, ja iskuja
mieliä temmata hampaisinsa ampauksia
ympäripyörivästä raketista
komeroinen seinä.

Niin temmellettiin, lumi
lävisti ihanan elåimen otsan, ja niin kaatui
katsomaan viritettyå kuoppaa, jonka
uhreiksi määråtyt miehet, veisaten
uneksuivat syvällä lumisten kuusien alla. Ja kaatoi
seinykseltå, asetti ne varoten kuoppaan, ja itse
rakensivat he valkean åyråälle, kåårivåt munat
mutta pakolaisena kåyskeli metsåsså Tuomo
rynkåsi esiin harteva Tuomas, ja mihin
tasaista hankea kirmasi peura, mutta
uiskellen, kierteli itsensä kuoleman tuskissa; ja nåki
jo tulleeksi tuhoni pivån ja varroinpa vaan
kaiketi olis Timon surma nyt tullut, ellei
ååni, ja veljekset, katsoen taakseen, nåkivåt
tållõin pyrõeåkarvaisen kontion; mutta
rynkåå vaan kiukkunsa maalia kohden
Jukolaa pain yli Kuttilan niitun, ja savuna
kolisten lennåhti porstuvan jykevå ovi
saikhtyi nahkapeitturin uninen perhe,
åånettõmyys vallitsi taasen õisellå nummella
pilvistå haamoitti taivaan kumo:
liikkeille koko Tampereen poroporvarit kaikki:
meno ja paukkina. Mutta
kumo kirkastui hetkeksi taas
hirmuisimmalla naamalla, eihån
iske sun kirkkaalla terksells tånne
kytnnõsså niin tuulispån tapaista vauhtia

kuolema, jota jo kauan
kaarteli heidän päällensä syyskuun taivas:
                                  ja äkisti
kuului ja äkisti vaikenen taasen

Elegia

kahdeksan vuotta
    sydäntä riipaisevasti
koonnut Maria
    kotoisin Guatemalasta
kohtaamisesta
    samoin kuin monissa muissa
Enkelten tuli
    toisinaan iltaisin jopa
jo toista kertaa
    asuvat virallisesti
Räikkösen myötä
    Se **Totti Karpela**, joka
itseni irti
    harvoin käättelee (Tammi)
Suosikkimaani
    Taaborinvuorelle 1
Barbara siirtyi
    syksyllä peräti kaksi
kohdalle osuu
    siellä jo kymmenen vuoden
muutamme sinne
    täysillä kirjoittamiseen
entinen työ jäi
    pienissä kengissä (Tammi)
täysi noviisi
    ammattiin valmistavalle
Sijaitsee Rossun
    monien vuosien ajan
legenda Riitta
    toimitusjohtaja. Meillä
jalkoihin, mutta
    haluan todella tehdä
nyt näkyvissä
    ihmiset Joulukuun lapsen
kertoo myös vahvan
    Sinikka Sokka ja **Alpo**
ja **Anna Rotkirch**
    Porissa nahkatakissaan
Mutta noin muutoin
    Ellington -tyyppisen big band
suorastaan loistaa

arkisen oloinen **Saija**
juontaja **Tea**
Amiran Kalifa, joka
yhteinen isä
suurelle yleisölle
Vainio, jolle
pääfestivaaleilla neljän
myönnettiin viime
minuutin pituisen soolon
huikean uran
työväenteatterin **Petra**
kuitenkin vihdoin
näyttämörakkaus jatkuu
kumpikin tiesi
katoaa alkuhäpeän
tuoma kutina!
näyttelyn Mustion linnan
täydenkuun tanssit
kietaisutakkeja. Mielen
Vääjynvä voima
kiintoinen näyttely kertoo
mm. mekkoja,
jonakin päivänä tehdä
yhdessä töitä
Ankkojen lumoissa Missä
kumpikin tiesi
nyt nämä lystikkäät ankat
henki ja aine
samainen näyttely vuoden
odota, että
suosion huipulla retro
päivittäin yksi
muovin ja värien juhlaa
Akseli Gallén
Laaksosen Afrikan taivaan
mm. siksi
näyttely on erikoinen
sisustusliike
Edelläkävijän synty
kesänä Jennin
elävät aikansa, sitten
kuubalaispumppu
Skannossa. Niitä voi käydä

Ibrahim Ferrer

Buena, buena! Muista

Kiinnostus ei ole

vähääkään hiipunut, sillä

vie lukijansa

Inkojen ikuinen lumo

oikeudet myytiin

jokaisen yksityiskohdan

ei ollut koskaan

Eikö se ollutkin juuri

saneli tekstin

Punaista paronia vastaan

Sinuhun ilman

neuvoton Jeesuksen ristin

Jeesus ja minä

lähtisi vetämään nuottaa

Unelma Ressun

hyväksi myytävään kirjaan

Nokian miehet

joutsenta – Äyräpään lintu

Äyräpäänjärvi

Mutta nyt sinne jo pääsee!

Ei mikään ihme,

sillä se on yksi näitä

riipaisevilta

Onervan elämä kirja

pohjaton kaipuu

Barbara Roos-Palotien

mitä se auttaa

ei ole koskaan ennen

ei rakasteta?

työntyvät välillä tyrsky

Mestari. Tätä

välillä vuolaana eteen

sellaiseen muotoon

Nalle ja Moppe & **Leino**

Pitkiä hiljaisuuksia

Ja entä sitten vaikka pilvet eivät
enää paistaisikaan yhtä häpyhuultenväri-
sinä? Entä vaikka voi!? Tilisiirrot? Koodit. *Oodit?*
Ja entä jos onkin vain *oikein*,
hänelle/sille, että missä maailma, uusimman tiedon mukaan
kammitsoituna ja
loputtomiin naa-
rautuvia miekkakäytävää laajeten on kuin
kietoutunut yhä terävämpien ainokaisten
huippujensa ympärille, auto-
maakin (”siis missä kuollut käännös oli
Leidi”) näyttää jat-
kaneen jakautumistaan: kaato-
seutuna eli -paikkana, jonka parsiva kuivuus
tehokkaasti suojaa joka murmelin ja irmelin hyvät
ja pahat aiheet historian
mukiloin-
nilta:

tiedät kyllä ketä tarkoitan:
sitä samaa vanhaa hyvää runsain sanan-
käantein seppelöityä
unohtamisen syntyä
tutun luunvalkean paahteen taajamassa
jossa myöntölauseet missä
käsipeili ja nuori lahjakkuus riutuivat
yksilöllisinä kuin antennit, kuin a-
kustiset ”lehto”
ja
hoitsu, vain o-
dottaen että elämä (joksi
sitä tässä kernaasti kutsun) kerran, kerran-
kin, seisahtaisi, silti(kin)
aina valmiina tekaisemaan
’Puhdassydämisten ylistyksen’
suppealle ja täysin laikutus-
vallattomalle yleisölleen, tietenkään
uumaakaan tinkimättä ainut-
kertaisuudestaan, siitä
siis jota en
koskaan voinut

huvitellakaan todella
ymmärtäväni – vaan vain muuttuakseen

peiliksi, kerrankin, siis,
oi yhteisten isiemme isä valaan vat-
sassa, kuin olisit kulkenut
öisen nörttitarhan läpi ja vihdoin
puheliaitten jänisten verhotuissa
katseissa nähnyt (kynnettömyyttään
paljaan) totuuden itsestäsi, ja sen ja sen ja
auringon ja püttaamattoman sinisen
taivaan valkaistujen seinien
rukkasissa ohikiitävän hetken käsittänyt miltä ympäri-
leikatuista tuntuu, sitten... kun... taas
palataksesi puhdistettuna kuin
moottori, runneltuna kuin
tuuli: sietämättäsi kuljettuasi
pitkähkön tuskan läpi
kuin ajan joka ajat-
teli vain tai-
vasta hedelmäpeleinen ja
perusti vain syötöistä ja siitä
yhdestä (mitättömästä) seikasta
jota kukaan ei koskaan
hiiskahtanut, luultavasti, koska
ei ollut siitä kuullutkaan – ja vihkoistasi! Tämä kaikki oli
koettava, mainitsit itsellesi, ja
nyt, kun se on ohi, visusti
valitettava kaikkia johdonpätkiä lattialla
ja sepelkyyhkyä
ja viivatekniikkaa yli
päättään ettei
tilaisuus tai tarina karkaisi
niin monen kunnioitetun edeltäjäni
tapaan, tai jäisi paikalleen harottamaan
osapuilleen parrastettuun päivään kuin
kirja tai loikolukijansa, Ezekiel
X. (*sic*),
kuin *totuus*, totta puhuen ja maar,
runsas
roskalavallinen läpikuultavia ja hyllytettyjä
jos kohta täysin toimivia ajatuksia
joiden testosteroniin on kirjailtu ne voitot
joina tappiomme jotenkin onnistuivat

ilmaantumaan maailmaan, vain
tullakseen hylätyiksi välitut... hm...-istunnossa...
... ratsiassa, tarkoitan... Entä
sitten? Ja entä ”nyt”, kun näköjään äkkiä
ja kirjaimellisesti ennen aikojasi olet
jo klähminyt kaikki (?) nuo troopit ja
trooppiset kapistukset haisemasta,
kaktusten ja kynttilänjalkain varjoissa,
mitä teet? Poistut?

tietenkin, mutta niin
kuin paljon pahaa nähnyt mutta vielä hyvän-
näköinen, versova emän-
tä, kampaustaan kohentava, lämmin
nyt, ruokalistalta poistuessaan vielä kerran
vilkaisee täydellistä kat-
taustaan, pitkiä hil-
jaisuuksia – itse
kunkin sairaanhan odotettiin
kykenevän vain siihen mitä hältä tai
sineltä oletettiin,
lounaan päätteeksi ja lentokentän
ihmishumuksessa, ja vain kuin onnenk-
antamoisena hiukkasen enempään, mikä taas
ei ollutkaan vähän se, ja on kyllä
omiaan kohentamaan ulkonäköämme
kohdalle sattuessaan, halventavan sävyn tässä
ollessa täysin tarkoitettu – auringolle,
vasaranmuotoiselle kuulle, muumiolle
ja Heidän laulunlyömälle Pojalleen, jota häntäkään
ei tulla päästämään yhtään vähemmällä
säikähdyksellä sitten kun ”Kaikki” ”lyöntivihreinen”
taas käy yhteen
ja laimenee siksi mitä oli aina (aina-
jo, kainaloissaan...)
ollutkin ja onnittelee itseään
ja yhteistyötomppeleitaan siitä ja kaikesta,
mitä hänen, heidän ja meidän
huomaamatta viskipäivän
keltin
alla pääsikin tapahtumaan.

Mutta miksi pudottaa sitä, tarkoitan
häntä, joka muutenkin matkustaa
änkyttämällä, henkilöyttään

paljastamatta? Lähde,
jonka yllä taakat saartelivat,
jyvityslaskusta ja raa-
matulli-
sis-
ta hiustenleikkuista ja -halkomisista
puhumattakaan, ehkä tarkoitti vain
muistuttaa, tai muistaa, miten kiimaiset
tulevat ensimmäiseksi, ja elleivät tule,
marmekologit kuitenkin, viime
kädessä, palauttavat tuon
seikkaperäisenä pidetyn järjestyksen,
muotojen tukkimiseksi, siis, ja
jotta hiekka ja muut *syväällä*
askeltavat kanat
eivät pääsisi
vyöttämään kaitaa tietä
jota siis alun perinkään ei ollut
tarkoitettu *niiden* tallelokeroksi!
Miksi mainita mitään (?) vangeillekaan?
Uupuneille sahalaitaisille almunpyydystäjille,
jotka nyt kansoittavat *puoli muolimaa*
ja ylikin? Ja onko sillä lopultakaan
merkitystä? sala-
neuvostoliittolaiset tiedustelivat. Vastaus, kuten aina, on
laskostettu syväälle (k)irjaan, tai lie-
peeseensä, vahakankaiseen käsitteeseen
joka lomiutuu sanan kirjaimellisessa
järkytyksessä: ”Sinun itsesi vuoksi,
hyväenaika, ja huolimatta että
jo pelkkä suruton eksyminen
asiaan tai sen nuoleminen
ohimennen jossakin nauhoitetussa tiedotteessa
tai pitäytyminen näyttelyyn
jossa maalaukset pidetään visusti
seinille kahlittuina, turvallisen
välimatkan päässä (mistä?) yhtä kaikki
olisi ennen pitkää vienyt sinut takaisin kotiin
noihin samoihin kynelehtiviin seikkailuihin
joissa lopulta on kyse vain meistä
kaikista
ja itse kustakin – ja liimapallosta. Nyt sinulle passaa
sinnitellä, ja huomioita herättelemättä
imeskellä viisautta joka kumpuaa

ei-minkään-talosta, aukioista
lomitajan selonteossa, polulla lähestyvän surku-
laimiehen askelten alla sinne tänne
siirtyileivistä pikku sisaruksista, jotka ovat somia ja
opettavia satuttaessaankin, jos kohta elin-
kautinen onkin toistaiseksi pois
laskuista, tai paremminkin tas-
kussani.”

Ja kun kirje (kirja?) sitten tuli
lakaistuksi ja yhtä nopeasti poies
tiskaistuksi
vaikka, ja koska, odottikin vielä saavansa
kuulla (siitä) asiasta, juuri kun olit
kohoamallasi, kohoavanasi piti
sanomasi, nykimättömänä
valtavalle näkymättömälle tasangolle
äänestykoppeineen poppeleineen
joka kenties juuri äänettömyyttään
piirtyi sikiömäisen tarkasti, jokaista syk-
syistä oksaa ja verhon-
silmää myöten
joita kohti mateleminen nyt
ainoana (lue: *vibdoin*) näytti ts.
näyttää lupaavan jotain punnerruksen
tapaista, jotain katkosta taivaalliseen,
jokapäiväiseen tietotulvaan (nyt
se sana (sama?) on siinä), mutta silti:
ajatella miten se aikanaan näytti
poreutuvan ”takaisin” ”syvään”
itseensä sopivasti mielenvikaisen
sinisenä, tässä näin, tai sitten edessä
päin keskimatkassa, jossa voisi tulla
ja luultavasti tulisikin
liikaa keskeytyksiä, töyssähdyksiä
jotka itse asiassa näyttivät jo
käynnistyneenkin ja käyvän sinussa
kuin huivi tai piina tai keihäitten tai väsähtäneen
huudahtelun meri. Meri! Ehkä juuri silloin nuo

kaksi tai kolme liiankin huoliteltua hahmoa
kustavilaisissa yöasuissaan
hiukan keskiviivasta oikealle ryhtyivät
pienissä erissä ostamaan takaisin

aikaisempaa vähäistä merkitystään arvoituksen
olemassalolle lähtien siitä ja
sitten yksin
tein
toisiaan mukien (kiitos
ämmästä hra
Ämmälle) etenemään pois
päin kohti jotakin hiukkasen
kesäisempää, vilvoittavaa jos
kohta
vispaamatonta, vihkimätöntä
siis, huppua, tai koppia, *my ass*, jonka luona naarasapina jo
maltitonna odotti
äkätyään ja unohtettuaan jo sen
kaiken – ja alla olevan vuoden tai vuoteen tai kaksi
vanhemmaksi todetun luonteen
alkaessa kuultaa
läpi,

vaikka siitä kyllä unohdin
mainita selonteossani Taka-
gonian korkeille edustajille, koulupäivän
jälkeen. Olit silloin olevinasi
jossakin, olevinasi se maikka,
kerrotaan. Tulemisten ja melomisten järvi
jonka, vajoavanakin, jonkun toinen
käsi voisi koota
kuin peltisankoon,
yhteenvedoksi, jollaisia tapaa
nuorena ulkomailla vieraillessaan, tai
takapihoilla ynnä muissa
oppineissa
tutkielmissa. Ja kun tuo
henkilö sitten oli purka-
utunut täydellisen sukurutsaisen
valistuksen ja ripityksen
vallitessa, ja sitten poistunut, äkki-
arvaamatta, tietty, jokin (syvällä
ihoissaan asustavan) elämän
takainen parmesanisoiutui hetkeksi,
siltä näytti, ja saannos valmistui
kuin herkullinen puhunnos,
oi siskot, kuin
jonkun tai jonkin kaatumisen

hiljaisuus, ja tuuli mennä vihelteli jälleen
missä tahtoi ja juoksevien seinien läpi, napittomin
tyhjiys missä
huvitella saattaa, jossakin
aiemmassa tai myöhemmässä oikeaop-
pisessa väärinkäytöksessä, kaukana poissa, eikä
mitään onneksi
ollut tapahtunut joten se
kaikki saatettiin, halun yllättäessä, kirjoittaa
muistiin, riimitettynä
kuin härkä tai nahka-
punosteinen teoria tai leikki ylä-
kerran
kammareissa.

”Mikä
siis oli yöllä nimenäsi”, edellisin heistä
tiedusteli silloin.

Ja vastaus kimmahdi illassa kuin
tarkkaan kaavailtu valaistus.

Hän kirjoittaa

Ensimmäiseksi lauseeksi hän ajattelee: Hän, joka tietoisena lauseittensa taipumuksesta (asiassa kuin asiassa) jäsenytään minä-muotoon, on päättänyt (tietoisena yhä tämänkin ratkaisun näennäisyydestä) pysytellä nyt yksikön kolmannessa persoonassa, kuin raittiina, tai kohtuudessa... Hän kirjoittaa tämän lauseen. Hän kirjoittaa sen huolimatta siitä, joka lyijynraskaana lepää hänen kätensä... (Kaikesta ei saa selvää.) Lause tulee paperille, kirjaimina jotka kuolevat siihen. Elämä on analyttinen prosessi, hajoamista kohti. Apteekissa oli ollut nainen, hän kirjoittaa, joka jollakin tavalla, tai pitäisi sanoa hänen ilmeensä jollakin tavalla muistutti, mutta sitä hän ei tarkoita, vaan tätä: naisella ilme, joka (jollakin tavalla) muistutti, ei: havahdutti hänen mieleensä hänen äitinsä ilmeen, voimakkaan leuan vähän taakse pakenevien kasvojen päätteeksi, katseen joka näin tulee nenänvarrasta myöten, leuat jotka hitaasti jauhavat edes takaisin. Ei: havahdutti hänen mieleensä, että hän elämänsä koko varrella ei kertaakaan ollut tavannut mitään minkä edes etäisesti voisi sanoa muistuttavan (edes tuovan mieleen, hän täsmentää) tuota ilmettä. Niistä monista naisista huolimatta, joissa hän oli itselleen sanonut nähneensä, näkevänsä äitinsä, tätä hakevansa: edes tuovan mieleen. Koko elämäni varrella, jonka olen kulkenut kuoleman polkuja, hän kirjoittaa. Vaikka yhtä hyvin tämä alkaa siitä kun viime viikolla ryöpsähdyksittään (niin hän kirjoittaa: ryöp-sähdyksittään; havahdut-ti, pysähtyy hetkeksi tämän sanan kämmenlyöntiä, alapäin, tavattomalla voimalla, muistuttavaan rytmiin) depressio alkoi ilmoittaa tulostaan, läsnäolostaan. Depressio, hän kirjoittaa, pukeissa kuin nainen, yksi näistä monista, joille hän tätä kirjoittaa, selvittääkseen, keittiön pöydän ääressä: ”viimeisen kerran”, panee muistiin ja merkitsee tälle kohdin marginaaliin kaksi tai kolme vierekkäistä, vierekkäistä ja paksua viivaa merkiksi että tätä sietäisi työstää: viimeisen kerran, aina. Hän keskeyttää kirjoittamisen, tarkastaa käsialaa, nousee jäykästi ja menee keittiön kaapeille, menee keittiöstä toiseen huoneeseen (saatko nähdä hänet siellä, selkänään: ”kävlevän selkänään joka katosi valolla leikkivien lehtien lomaan / terassin lasissa”?) ja se oletkin hän, joka katsoo, siinä on peilikin, peili tietysti, ja hän katsoo siihen, vetää poskensa lommolle, katsoo itseään niin kuin itseä katsotaan, vähän sivusta kuten ihmiset ennen vanhaan esiintyivät virallisissa valokuvissa. Viimeisen kerran uhrasin itseni hänen hyväkseen, ilolla, asiassa joka oli iso, hän mielessään muotoilee (nyt hän on mennyt pihanpuoleiseen huoneeseen jossa soi musiikki mutta se ei kuulu tänne: siitä tulee merkintä myöhemmin tähän tekstiin joka on keskeneräinen eikä tunne kohtaloitaan; sen jälkeen kun olen kirjoittanut loppuun tämän lauseeni jota nyt ajattelen (hän ajattelee, kirjoittaa):) ... joka oli iso, ja siten panin, taas kerran (kuten aina: viimeisen kerran, taas kerran) liikkeelle elämäni hetkien koko kudoksen, syksyjen ja kevätien niin paljaitten puitten ja maan tunnot. Hän katsoo ulos pihanpuoleisen huoneen ikkunasta, pihalle, betonin ja roskapönttöjen kontrapunkti, siellä on kevät ja syksy, pihasta kävelee joku mies toimittamaan jotakin askaretta, pois. Nyt vasta huomaan tässä puhuvani; minä, hän kirjoittaa. Suljen suuni. Hän kirjoittaa. Hän kaivaa työpöytänsä yllä olevasta kirjahyllystä vanhaa vihkoa; hän selaa sen vanhaa, kippurassa vääntelevää käsialaa, ei saa selvää, saa selvää, löytää tämän lauseen: ”... että me siis lopulta olemme puhetta, joka jokaisesta lauseesta ja sanasta avautuu sanomattoman moniin

suuntiin... mikä siis muodon ongelma: silloin kun voi puhua, ei muotoa ole; siksi ei voi puhua.” Se lause on nyt tässä. Tämä on samanlainen mustakantinen vihko, mutta isompi. Kirjoitan, hän kirjoittaa siihen: eheydestä, rikkumattomuuden tunteesta joka kirjoitettaessa vie eteenpäin; pinnasta ja siitä että puhe on pintaa, pinnassa olemista; sukeltaminen taas, miten lyhyet sen sallitut kestot ajan kokonaisuuteen (elämään) verraten! Vie sitä eteenpäin, ja joka juuri vie harhaan, hän kirjoittaa. Minä, hän kirjoittaa. Joka en koskaan ole ollut kotonani kummassakaan 2sta olevaisesta maailmasta. Miten sen sanoisi. Hän kirjoittaa: Siinä, mistä lähdetään, siinä mihin tullaan. Olen samalla tavalla eksyksissä kummassakin, hän kirjoittaa: eheydestä: pinnasta ja sen peilikirkkaudesta, johon kaikki piirtyy: puut, kivi jonka heität, tuuli... Siellä en ole koskaan ollut. Ts. olen, mutta niin harvoin, niin kauan sitten että tiedän mitä ei koskaan tarkoittaa: ei ei koskaan (se on abstraktio, matematiikkaa) vaan: ei juuri koskaan, ts. kyllä, hyvin-kauan-sitten (niin, että sitä ei voi osoittaa todeksi) ei-koskaan-enää. Aina-jo. Tässäkin teksissä. Siellä (jossa...) en ole en koskaan ollut. Muistan, muistanko sen, oi runsaat päällekkäiset kirjoitetut liuskat, jos maltat kuunnella, kerron. Hänellä on nyt savuke suussa, hän seisoo keittiön pyöreän pöydän ääressä toinen olkapää vähän koholla, raplaa sytytintä; kuvan alareunassa näkyy jonkun pullon kaula ja aivan sen tuntumassa sisällä olevan nestemäisen aineen pinta: viskiä olletikin, joku toinen viimeinen kerta taas kerran, hän kirjoittaa. Kerron, hän kertoo: Hän saa syyttimen toimimaan, vetää savua (taas kerran) ja katsoo ympärilleen, aika on paakkuina kuin ilman voisi ajatella kappaleiksi, työt siinä leijuvaa savua, kädet seläilevät papereita, ajattelevat jotakin. Tytöt, hän kirjoitti ensin, hän kirjoittaa. Kerron. Kerron, että näen nyt hänet ja hän nyt keittiön ikkunassa joka antaa kadulle joka antaa alas laaksoon, siellä kulkee toinen katu poikittain tätä vasten kanjonin pohjalla (”kanjoni on sana, kanootti sitä pitkin lipumassa”), tiedän että tämä on joskus ollut hyvin surullinen ja vanha maisema, rinne sikin sokin kaadettuja puita, siellä täällä kallioiden paljasta, joku yksinäinen talo jo noussut rinteelle tuulen piuskata, vanhassa haalistuneessa valokuvassa. Helsingissä. Tämän verran tiedän. Hänelle en sitä kerro, hän kirjoittaa. Tiedän, että näen hänet nyt takaa, näen minkä hän näkee, hän tietää. Hän ajattelee sitä. Maistelee, miltä tuntuu tietää seisovansa ikkunassa joka on jollakin tavoin korkealla, kyynärpäätä nojata ikkunalautaan joka on vankkaa kiveä ja valkoiseksi maalattu, tähän kirjoitettu, toinen jalka koukussa ja päkiä lattiaa vasten leväten, tukijalan takana: niin kuin sanotaan luonteenomaisessa asennossa: eikö voisi ajatella, että silkasta tähän potentiaalisesti kohdistuvasta katseesta voisi lysähtää kasaan. Seistessään sillä ikkunalaudalla, kauan sitten. Ei (ja tämä on käskymuoto, hän kirjoittaa...) ...katsoo katunäkymää, tätä jonka tässä nyt (minäkin) näen; sitä katua menneet, sitä tulleet askeleet (hän tuntee ne niille luonteenomaisesta...) jotenkin kuin ovat menneet ja ovat siinä yhä, antamassa leimaa. Ilmaan kirjoitettuina. Nytkin, pitkän ajan kuluttua, hän ajattelee. Pitkä aika, hän kirjoittaa. Pitkä aika siitäkin kun poltin tupakkaa. Kirjoitan tätä nyt, istun kirjoittamassa tämän pyöreäksi sanomani pöydän ääressä yhtä luonteenomaisessa, mutta tietää seisovansa, tarkoitin sanoa, kuten joskus ymmärtää syksyisenä päivänä kun otetaan valokuvia, ne jäävät sitten

laatikoihin, minullakin, hänellä on täällä sellainen laatikko ja aina se tuntuu jotenkin yhtä tukevalta kun sitä avaat. Tukevalta ja raskaalta ja korkealla on, taikka itse olet jossakin hyvin korkealla, kummallisesti (hän kirjoittaa). Jos et pidä varaasi se vedettäessä putoaa, päällesi jos et pidä varaasi, kuvat hujan hajan pitkin lattiaa: niin sattumanvaraisilta ajoilta. Ja poimit niitä sitten ja seisot suorana tai suoristaudut, kirjoitat, kääntelet käsissäsi ja pää kallellaan ja vasen kyynärpää vähän koholla kuin puhelinta pitelisi, sanoo hän itsekseen ja kirjoittaa, oi suokaa anteeksi keitä lienettekin, mutta ei tässä niin lue, vaan: Kuten hyvin hätäisessä analyysissä voisi kuvitella pääsevänsä sillä että yksinkertaisesti on vain kaksi (kappaletta). Niin tässä lukee, äkkiä. Nyt stumppaan savukkeen. Stumppasin, hän kirjoittaa. ”Sillä on kolme olomuotoa. Kaksi asuntoa ja kolme olomuotoa” ja se kolmas on koko ajan siinä muuttamassa yhdestä toiseen tai toisinpäin. Saakohan tästä selvää. En tiedä, kummassa olen lopulta enemmän yksin. Syksyisenä päivänä, mikä sanonta. Hän jää sitä kirjoittaessaan pohtimaan. Niin kuin hyvin syksyisenä päivänä katsoo rakentamatonta tonttia ajatellen, aina siinä ollaan juuri eroamassa, oikein vielä tietämättä mitä se sana tarkoittaa: taas kerran, ja siksi pää juuri valokuvakiikin otetaan; tonttia ja ajatellen tonttia joka on siinä kuin vanhassa valokuvassa että tällaista ja tällaista täällä oli silloin ja silloin ennen, minkähänlaista se mahtoi olla: ei minkään; niinkuin kirjoitettu on. Siinä sitä on äkkiä olevinaan historiassa, osa historiaa, hän kirjoittaa. Siellä en ole en koskaan ollut, hän kirjoittaa syntaksin vastaisesti. Tai olen, hän kirjoittaa, taas... muistaa... olin iso jo (... iso mies, niin kuin sanotaan: siis pieni kovin) ja pää tynnyä vasten, itkin, hän kirjoittaa. Hän muistaa sen siinä nopeasti, alkaa (mielessään) kirjoittaa lyhyttä elämäkertaa, pysähtyy siihen sanaan. Mitä sitten seuraa, on epäselvää. Lapsekkaan mielen katkeruudesta... Niin kuin Tammisaaressa... kerran... tulin takaisin... lennättimen tiskille, hän ilmeisesti kirjoittaa, kysyin minäkö tässä äsken olin, otinko siinä tämän... hatun... päästäni ja panin...tähän näin. Tämä on nyt tässä minun kirjoittamanani. Sitten on monta sanaa sutattu tunnistamattomiksi, niin että muodostuu tavallaan junan kuva (”juna, / pitkä vaunulastillinen miehiä / läikähtämättömine silmineen / niin kuin kivääri tulittaisi...”) Sitten on: ”minä... (Minun on nyt hyvin tarkkaan jäljitettävä, mitä tässä näen... palaamatta... tämä on testi... muka järvi... kestä omaa kuvajaistaan...)” Ei kukaan koskaan maailmassa ole ollut niin kuin minä nyt tässä: kuin kuka tahansa, hän kirjoittaa. Ja: Sanat...ovat alun alkaen olleet minulle... petosta, esineitä... merkityksensä pettäen. Minä menen nyt pihanpuoleiseen huoneeseen, jossa yhä soi Mahler 9., loppujakso, kirjallinen muistuma, hän kirjoittaa. Hänen kävelynsä. (Eikä siinä kaikki: vaan että minä (minä) tiesin, että niin oli, että olin se, jonka olisi pitänyt (siis tarkoittaa... niin hyvin kauan sitten jo...)) Hänen kävelevä selkensä, terassin lasissa. Katseet, sanat joita syödessä ja syönnin jälkeen vaihdettiin pöydän yli, niitten ristiinkäyvät sitoumukset. Puhe, puheet, pidetyt ja pitämättömät. Hän muistaa äkkiä ja kirjoittaa: ”Hän (isoveljeni) siinä menee sinne, hänen on elämä (edes).” Mutta mitä teen minä, ja: kuka minua ajattelee, joka (ja kun) ajattelen häntä? Joka olen Se, Jonka Olisi Jo Pitänyt. Eikä tätä elämää saa kerrotuksi, kerralla, pois, se kertaautuu, hän kirjoittaa, pyyhkiä lauseen yli ja kirjoittaa sen sitten uudelleen: Kävelevän selkensä... luonteenomaisessa... Se, jonka alun perin olisi

pitänyt (huolehtia). Itse asiassa sitä on erittäin vaikea tarkoittaa. Tarjoilija tuli takahuoneesta, kumarsi, vei ruuantähteet pois. Minä kumarruin eteenpäin, sanoin: Hyvä, olen valmis, myydään kaikki, aloitetaan alusta taas. Taas kerran, hän kirjoittaa. Jatkan sitä elämäkertaa. Lapsekkaan mielen pohjattomasta katkeruudesta: siitä, että jollakulla on ollut otsaa synnyttää hänet sivuun maailmasta, liiterin nurkan taakse, syksyllä kun satoi; kuu paistaa hangille. Porraskäytävässä kumahtaa, hän kirjoittaa. Jatka sitä, käsken itseäni, kukaan ei lue tekstiäsi, voit kirjoittaa siihen ihan mitä hyvänsä, hän kirjoittaa, vaikka että kun hän (tiedät kyllä kuka) sitten muutti pois tästä asunnosta, seiiniä ihan repimällä revittiin paljaksi, sinä olit silloin jo yksitoista kesää vanhempi mies, hän kirjoittaa; minä kierrän tämän huoneuston. Paino on u-kirjaimella, hän kirjoittaa, ja lukee mitä on kirjoittanut. Kierrän ja panen merkille kuin jotakin tulevaa työtä varten: eteinen, siinä naulakko ja sen alla saappaat, joku pussi, naulakon vieressä peili ja siinä tämän kirjoittajan kuva, vastapäisellä seinällä jokin suurikokoinen konstruktivistinen juliste: Mondrian? Ovessa. Olohuoneen hän kirjoittaa. Olohuone, olohuoneen kirjahylly jonka kerran otin alas kun maalattiin seiiniä ja sisustettiin uudeksi, se piti sitten asennettaman peilikuvakseen vastapäiselle seinälle, krapulassa olin; äkkiä tiesin että en koskaan, koskaan olisi saava sitä takaisin. Olohuoneen läpi kävelevän naisen tarkkaileva askel, samanlainen sillä joka tulee jonkun toisen asuntoon ja sillä, joka lähtee omastansa pois, kirjoittaa. Minä olin keittiössä, hän kirjoittaa, siitä on kuva, se oli ihan toinen asunto ja pitelin paistinpannua jossa paistuneita muniä; nojasin oveen jossa oli ikkuna; katkesin itkuun. Minä menen nyt pihan puoleiseen huoneeseen, hän kirjoittaa sen. Hän käveli pihanpuoleiseen huoneeseen sillä luonteenomaisella tavallaan ja kädet kuin elokuvissa selän takana ylhäällä avaamassa (rintaliivin hakasta). Hän kirjoittaa: päätöksistä elämässä joita teemme kuin itsemurhan propedeutiikkana. Joissa panemme itsemme sivuun, katsomme asioita suoraan silmiin, sanomme: näin on, vaikka muulta näyttäisi. Ajan katkeamisen tunteesta näissä päätöksissä, hän kirjoittaa. ”Sillä tavoin sitä kait tulisi opetella katsomaan itseään sitten kun sitä ei enää ole; aurinko paistaa lehvien lomitse pihaan, kuu hangille,” hän kirjoittaa. On vuosi 19... Sohva- tai työpöydällä on kahvimuki, kuivunut ruusu ja päivän Hesari, siinä viiden palstan otsikko, siihen, tähän kirjoitettu. Pihan puoleisessa huoneessa hän kääntyi ympäri, laski kätensä kupeilleen; minä ajattelen että minä tulen nyt takaisin enkä ajattele mitään, hän sanoo. Minä olin hänen sylissä (hän kirjoittaa, kirjoitti) niin kuin sanotaan, ja hän nosti jalkojaan korkealle (haluan kirjoittaa hänet niin riisuttuna kuin suinkin, paljaana niin kuin korkealle ylös nostetut naisen jalat talvipäiväisessä huoneessa, niitten pienet kuopat reisien sisäpinnalla, näitten jalkojen suusta tuleva huuto, ovat paljaat...) niin kuin ei koskaan ylettyisi siihen mitä janosi ja se oli minun janoni, hän kirjoittaa, ja vailla adjektiveja niin kuin olisi tehnyt mieli vettä sillä tavoin kuin vesi esimerkiksi meressä pystynä seistessään on paksua, vahvaa ja taipuisaa ainetta: vailla mitään attribuutteja. Sillä tavalla halusin meidän eroavan, hän kirjoittaa minulle, hän kirjoittaa. Minä istun nyt pihanpuoleisessa huoneessa, kirjoitan, käyn vuoteelle pitkäkseni ja kierrän, kierin ympäri, anakronistisesti yhdelle kyljelleni ja sitten toiselle ja sitten taas toiselle enkä

tiedä, tietämättä, miksi tämän kirjoitan, hän kirjoittaa, merkitsen muistiin: ”Kauan sitten.” Hän on nuori kumara mies vielä, lenkkitosut jalassa. Hän tulee apteekin ovesta sillä luonteenomaisella... menee porraskäytävässä... saman ikäisenä kuin Dante... kirjoittaa... sataa... Hänen kätensä lepää lyijynraskaana. Hän havahtuu, raapii kahdella sormellaan (oikean käden etu- ja keskisormet) vasemmanpuoleista kulmakarvaansa pitkään ja hajamielisen näköisenä. Hän tarttuu kynään ja kirjoittaa: oi minä tunnen sinut, jumalani, ja muistan, muistan kun sinäkin olit nuorempi mies vielä, minä ihan lapsi, me olimme henkilöitä kirjailijan kirjoittamassa kirjassa niin epääjanmukaisella tavalla ja sinä olit paha, paha, paha mies, terassillasi, kirjoitit, hyvä hallitsija, kirjoitus- ja tietokoneella, ja näkymätön käsi kirjoitti huuruille seinälle jotakin hepreaa, hän kirjoittaa, minä kirjoitan, ja yhä kerrotaan että en koskaan selvittänyt hänen tutkintojaan, näytetään viiltoa kun hän löi sakset pöytään, raivoissaan, antoikin sitten toimeksi tehtävien laatimisen! Kirjoittamisen. Yllätyin, siksi. Vaikka enhän minä sinua, häntä tuntenut, enkä tunne, mutta asuntonsa kyllä. Asuntonsa, tapansa. Viskivarastonsa. Ehkä en koskaan en katsonut sinua silmiin (... pihanpuoleisessa huoneessa, takanasi, niin että kun käännyt katsomaan, hänkin siirtyy, on taas takanasi, keittiössä, makuuhuoneessa, ja kirjoittaa, hän kirjoittaa: ”Minä, joka olen kulkenut sinun korkeat huoneesi, katsonut vihreät pyörteet niitten lattioissa ja ne jotka pyörtyvät näitten sanottujen sisään, katsonut ja tuntenut ne jotta tietäisin mitä on olla lapsen kokoinen, pieni, pieni, pieni ja sitkeä ja paha mies joka on jonottanut sinun juomalaitteellesi ja kulkenut korkeitten huoneittesi läpi taululle, alkanut kirjoittaa näkymättömällä kädellään. Talvella.”) Hän kirjoittaa esineistä ennen vuotta 1963 ja ennen sitä ja sitä muuta aikaa, ja niitten kirjoittamattomien nimien kuollutta aikaa kuoleman valtakunnassa... aikuisten (”uskovaisten”) mukamas niin ”erikoislaatuisesta” käytännöllisyydestä jossa ”asioita” ”hallitaan” juuri sillä, että niiltä (niiden ”maailmalta”) on riisuttu kaikki pyhyys, kaikki se mikä sinun ”silmissäsi” on niissä kaikki, ja ne näin tehty siksi mitä ovat. Muka. Asioita, esineitä. Talvipäivässä. Kello 14. Pihalla, tiikusateessa. Alastomia pukeissaankin, jotenkin rampoja, ja nihkeitä... eikä niitä ole tarvis pelätä, mutta yhtä kaikki niistä pysytellään etäällä, niin että ne näkyvät hyvin, joka puoleltansa, hän kirjoittaa. Ja hän kaataa itselleen vielä yhden lasillisen, hän kirjoittaa. Tuossa maailmassa ja tuosta maailmasta ja sen esineistä hän on kaukana, ts. liian lähellä: kompastelee niihin, hän kirjoittaa, ja tulee nyt taas pihanpuoleisesta huoneesta olohuoneen kautta keittiöön, runsaat liuskat kainalossa vihkon välissä, savukkeet, tikkuaski, tuhkakuppi tyhjentämättä, kynä jotenkin oikean käden sormien mutkikkaassa otteessa. Lehti tulee, kirjoitettuna. Valo on roikan päässä ja kierretään pois, kun tulee ilta, tai aamu. Minä menen pimeään eteisen ja pihan poikki loikkien; minua seurataan, tiedän, hän kirjoittaa. Hän pelkää, joko sanoin: Sitä Joka Tulee Perässä Kun Koululatu Iltapäivällä Kulkee hyvin tasaisin välein liian tiheässä pikku mäntyjä kasvavan Metsäkaistaleen Läpi, vuonna 1959, luultavasti. Sinähän se olet, hän, hän kirjoittaa. Tämä lause näyttää paremmalta käsin kirjoitettuna, hän kirjoittaa. Tai että puhelin soi, hän kirjoittaa. Pelkään että se soi. En arkailisi vastata. ”Minä,” hän kirjoittaa. Puhelin soi. Hän kallistaa korvaansa, hän kirjoittaa. Seuraan mielenkiinnolla, vastaako hän, hän

kirjoittaa. Hän nousee, menee taas eteiseen jossa puhelin on seinään kiinnitetyllä hyllyllä aikuiselle luonteenomaisella korkeudella, tarttuu luuriin, vie sen korvalleen ja telkeää posken ja olkapään väliin, pää kalleellaan alkaa selata luetteloa joka kuin sekatarakaupassa riippuu paksun narun varassa seinään lyödyssä koukussa, selaa, selaa ja löytää etsimänsä, sitten laskee luettelon ja luurin lattialle, kurottuu ja vetää töpselin seinästä, hankalassa asennossa niin että on kaatua kyljelleen. Hän kohottautuu hieman ja jää sitten siihen istumaan, kädet polvien ympärillä, leukaa peukaloihin tukien, hän kirjoittaa. Kaikki tämä tapahtuu tekstissä, hän kirjoittaa. Leipätekstissä, hän kirjoittaa, tarkkaan tietämättä mitä se sana tarkoittaa. Vihko on mustakantainen, lyijykynä kova, tulee syvät uurrot, kirjaimia jotka jäävät siihen kuin eleet tai kävelynsä ilmaan: erottuvina mutta tuskin erottuvina. On vuosi 1975, tai on kesä. Arkkiteksti, hän. Sinä ja minä istumme olohuoneen sohvalla, joka on ruskea ja Artekin valmistama, ja hänen kirjoittamansa, ja minun käteni on lakatulla sohvapöydällä mahjong-laatikon vierellä ja sinun kätesi koskettaa sitä, merkiksi siitä mikä on ollut, ja mikä tulee. Hänelle en sitä kerro. Hän tiedustelee, tahtoisimmeko jotakin juotavaa. Tiedän, että näen hänet nyt takaa, näen minkä hän näkee, hän tietää, hän kirjoittaa. Hän kirjoittaa, että on kuin elämän voisi pelkistää asunnoiksi, abstrakteiksi tiloiksi tyhjässä avaruudessa, ja töiksi, jotka ovat paperia jota hänen kätensä siirtelevät, vuonna 1983. Hän on töissä mainostoimistossa, hänellä on samettipuku, oma huone, sihteeri, esimies, kellokortti. Hilsettä ja A4-kokoinen kalenteri. Hän menestyy ja solmii tuttavuuksia eräillä kutsuilla, joiden emäntä kiertää tarkastamassa tilannetta pimeässä, kompastuu häneen. Salkku. Saksofoni. Sorbetti. Hän juo olutta ja viinaa, tulee kotiin myöhään illalla ja löytää avaimensa, menee sisään, juo. Hän kurkistaa epäröiden makuuhuoneeseen, sulkee sitten hiljaa oven, kulkee liioitellun hiippailevasti eteisen toiseen päähän, kirjoittaa, mielessään; käsi ojentuu puhelimeen, puhelin soi. Tässä minun on keskeytettävä hänet. Hän on kaksikymmentä neljä, seitsemän. Kolmekymmentä ja yksi. Hänellä ei ole teoriaa kielestä, sen oikeasta tai väärästä käyttötavasta. Hänen lauseensa ovat lyhyitä, hän istuu keittiön pöydän ääressä ja kertoo kuulemiaan juttuja, katsoo kysyvästi vaimoan, ymmärtääkö tämä. Tänään olimme karusellirannalla koko päivän, 12 tuntia, ihana ilma, ...:n selkä paloi, vaimo kirjoittaa. Hän ei vastaa puhelimeen, hän kirjoittaa. Hänellä on mielessään lauseita joita hän kirjoittaa pienille lapuille, säilöö kirjoituspöytänsä laatikkoon töissä, ottaa iltaisin esille, ihmettelee. Hän syö sillivoileipää joillakin kutsuilla, hän kirjoittaa. ”Muuta en ole koskaan pyytänyt kuin saada olla paikalla, kerran edes, missä tahansa”, yhdessä niistä lapuista lukee. Nyt hän on kirjoittanut sen tähän. Hän ei ollut edes paikalla, hän kirjoittaa. Hänen vaimonsa on kaunis, kauneudesta tietämätön, menestyvä ja menestystään ymmärtämätön nainen. Minä olin naimisissa hänen kanssaan, kauan sitten, hän kirjoittaa, muistan. Kun he kävelivät puistossa oli pimeää, joulukuu, hän kirjoittaa, tulet paloivat, hän katseli korkeita kirkkaita ikkunoita ja ajatteli: siellä vietetään porvarillista elämää, mekin osallistumme siihen. Hän otti häntä kädestä ja he kävelivät näytekkunan ohi toisensa jälkeen kirjoitettuin. Hänen tekstissään (kortissaan) ei ole mainintaa lapsesta. Samaan aikaan toisaalla on bileet, joku

tanssii villisti taaksepäin taipuneena, katse pysähtyneenä tähän kirjoitettuun kattoon kuin siellä kulkisi tuulia ja pilvet. Istutaan asetelmassa kuin salaliittolaisten kokouksessa, hän kirjoittaa, juodaan Mavrudia. On 70-luku tai jotakin, hän kirjoittaa. Niin kuin valokuvissa, ja sitten kuitenkin niin toisin, hän kirjoittaa ensi viikolla. Elokuville. Näen hänet sohvalla kahden ihmisen välissä ja yksin: vasen käsi kyynärpästä polviin tuettuna, nyrkkiin nojaavilla kasvoilla ilmeitä kuin hyvin harsoiset pilvet kulkisivat kalvaan kuun editse, hän katsoo itse eteensä suu ja silmät auki, kirjoitan, hän kirjoittaa. Hän on naimisissa näiden bileiden emännän kanssa tämän kompastuttua häneen hämärässä lastenhuoneessa. Hän kävelee takaisin hämärään eteiseen, kääntyy ohimennen katsomaan peiliin, ojentaa sille kasvojaan, puristaa huulet yhteen ja sitten taas avaa suunsa pystyksi soikioksi, varmistaen että huulipuna on levittäytynyt tasaisesti, syksyn ja kirjoituksen värisenä; hipaisee leukaansa. Hän vetää puhelimen seinästä ettei kukaan heräisi, tulee sitten, jälleen liioitellun hiippailevasti, makuuhuoneeseen. Hän asettuu kyljelleen makaamaan vuoteen jalkopäähän. Hän on taannehtivasti syntyneen, ja ehättää asioiden edelle, hän kirjoittaa. Hän katsoo ulos ikkunasta: riisuutuneita koivuja. Mutta nyt olen eksynyt aiheestani, hän kirjoittaa. Nyt hän laskee kätensä siinä unohtuvasti nukkuvan naisen jalalle, reiden sisäpinnalle, ja sitten ylemmäs missä paljaus tiivistyy ja muuttuu erisnimeksi, kirjoittaa. Unessaan hän ajattelee kaikkia, jotka ovat käsittäneet, mistä elämässä on kysymys, ei syvällisesti tai onnellisella piittaamattomuudella, vaan niin, että eivät sitä kysele. Suotta, hän kirjoittaa, lukematta, mitä hän kirjoittaa. Hän herää ja on siinä hänen kosketuksessaan liikkumatta ettei herättäisi minua, hän kirjoittaa, huolimatta siitä mikä lepää lyijynraskaana, ja äkkiä (mikä sana) tuo hänen mieleensä... ja katsoo häntä ja hymyilee tai jotakin, en pysty näkemään tarkasti, mutta jos hymyilee niin välittömästi ja välinpitämättömästi yhtä aikaa ja samalla liikuttaen suutaan puhumatta niin että muodostuu hänen nimensä äänetön, paikallaan pysyvä tanssiaskel: uudestaan, uudestaan ja uudestaan, hän kirjoittaa. Hän. Tämä on hänelle kuin työ, jota hän lykkää viimeiseen asti, ja sitten sen yli, niin että se muuttuu mahdottomaksi: sitten aloittaa, ja kirjoittaa, metaforiseen peiliin, jonka pinta, hän kirjoittaa. Hän ottaa viivottimen ja pyyhkiä lauseen yli täsmälleen oikean mittaisilla, vahvoilla vaakasuorilla viivoilla, ja kirjoittaa.

Sanasade

2sta				uraa			alaa	
	aa		saa			laa		
		preaa		puisaa	okaa		mellaan	
plaa	maa	taa	naa		toaa	oriaa		
			tematiikkaa				mahtaa	storiaa
	kkaa	jentaa			ttiaa			
kaa			inintaa			ljaa		
	nia		kertaa				tomia	
	tavuuksia		staa		mia			
		olehtia		kastaa		vrudia	oittaa	
kea	vaa	hvaa		ia	ristaa	rkistaa	ijuvaa	da
			uistaa			nttia		
ha	nha			ettaa			ja	
	nka				rkealla		djektiiveja	
	pakkaa		ohjalla			rjoilija	ttribuutteja	
		kka	ikalla				sija	
		tkka	uka	la	llalla	lla	saalla	
	laudalla		mpoja			ttomalla		ka
	lkuja				pinnalla	ivuja		
ttuja					rusellirannalla	kaadettuja		
vaakuorilla						ralla	oilla	
	taisilla	sella			valla	vella		
nellisella		suilla		petella		ella		
rella				ojaavilla			hdella	
	nella	tella	olla			udella		
ontenomisella			kirjaimella		ttaamattomuudella			
		kolla	pääjanmukaisella		koneella		kiinnolla	
skivarastonsa					nraskaana		ulla	
	vaansa		jaana	kana			katulla	
		na			inpannua	ma		
ropedeutiikkana			uma	uonna		neena		
				tama	ttuvina	toisena		
			sema			paakkuina	ina	
gelma		ittiina	kkuna		lipuna	uettuna		
	imensa	tensa	eessa			ssa	oa	

	evansa		tkikkaassa		tteloa		
		vansa	iassa	toa			
nnassa	takunnassa		soonassa		stansa		ra
	pumassa		kalassa		ltansa		sa
umassa		oamassa	rapulassa		lareunassa	hansa	nsa
	telmassa		tamassa		massa	lmakarvaansa	
istossa		katavarakaupassa		oissa			ppurassa
nalossa			ostoimistossa		naimisissa		kuvassa
ossa		rallisissa		ukussa	essa	keissa	
okuvissa			ettaessa		ta		uksessa
	uudessa		skata				mmisaarella
ruudessa	lmannessa		ita	kkaita			
tenhuoneessa		haalistuneessa		kusateessa			utuneita
	uneita	muksesta		pereita	sta		
skaalta	kasta	lkasta			ttomasta		oita
kentamatonta	ttötavasta						rikoislaatusesta
stuvasta	nta	hänlaista		maailmalta			
	esta	llaista	ulta	mmalta			isest
	ista	ikesta	vaisesta	huoneesta			kevalta
semmanpuoleista		irkkaudesta					ruudesta
tta	tumanvaraisilta			oilta	varillista		
matta	vusta	tosta	toista				
laamatta							oamista
		imatta	mista	uttua	muotoa		
			lannetta		nua		
sua	karetta	vua		ua			va
nänvartta	utta	lutta				ilev	tavaa
ohva	skea	paisee	kee	lkee			iedustelee
				telee	lee	tsee	
	ompastelee	velee					
			mettelee		ilee		
		näkee	usee	myilee			
		ke	le		tee		
	Ie	Uhe	He	sele			
nec						lle	

tele							lalle		
	peille				elle			llistumme	
päiselle		ngille	edelle	älle	me			eemme	
		nne	uiselle	yhdele			ululle		
	ruiselle			ne	teelle	eelle		skille	
	kkeelle		nne	ikähtämättömine					
molle								uille	ohuone
	ii		itse	se					
						Dante		taakse	
		ohi	yhkii						Use
li	lmii	eili	uliste	ue	ei				
tei	istamattomiksi							raapii	ki
tenkin	kkuaski		snimeksi		kioksi	uki			
ni		malani		mani	manani			onani	ofoni
	iheestani		veljeni	kseni	teni	oni			
	njoni	siikki						vimuki	
täni	orempi				oi	empi		toi	
päri		hkakuppi				pi			
ääri	sari					mpi	uri		
raasi				rassillasi				hteeri	si
		ttysi	äisi	räisi	täisi	malaitteellesi			
ttäisi								osessi	
	dottomaksi	deksi	eksi	udeksi	eeksi				
			ittesi	tteeksi	isi				
	tkeksi	imeksi	lkoiseksi	mmäiseksi	bstrakteiksi				
ttaisi				iksi	rkailisi				
	ppaleiksi	kiksi	oiksi		ksi				
unnoiksi	merkiksi								
	uksi	öiksi	yksi						
	öreäksi								
	osi	ssi						ykästi	
ssäsi	sti								
	ti	ehti						trapunkti	
taasti	peasti							ippailevasti	
ohtuvasti	ultavasti							nnehtivasti	

isesti	kertaisesti		kiteksti					
			tti					
saisesti	tentiaalisesti		mallisesti		vällisesti			
	nakronistisesti		llisti		äisesti			
ysti	inpitämättömästi		rbetti		ttömästi			
	ootti	kortti	västi	vahdutti				
yi			öi	rvi	lattiin			
nssiaskel	los					el		Ltat
		an	aan					
daan	haan	lemiaan			rhaan			
jaan		ojaan	akaan	tkintojaan				
	kaan	makkaan		skaan	psekkaan			
	laan	leellaan	maan	lellaan				
kaamaan		ttamaan		timaan	imaan			
	omaan	tumaan		nessaan	ostaan	inaan		
taloitaan	staan	neudestaan	saan	jaistaan				
tumppaan	raan	snäolostaan	essaan	voissaan				
uksessaan		tissaan	oitetaan	taan				
	tetaan	llitaan	ttavaan	vaan				
	kean	ihan	kohan	ian				
	ikittain							
jan	ilijan	ujan						
ondrian	oikan	ttoman						
	jalan	ieman	sennettaman	uan	oleman			
yteikkunan	rran	urhan	oitaa			stan		
van	vavan	mistaen	ukkuvan		en			
	uttaen		iden	ioiden	eiden			
		röiden	ikkumattomuuden	een	keen			
inen	leen	yljelleen	peilleen	älleen				
		limeen	neen	seen	uuhuoneeseen			
oleiseen	puoleiseen	ttomien	kseen	uvakseen				
oiden	leen	säkaistaleen	taforiseen	äkseen				
teen		naisuuteen	ihen	ien	oikkien			
	sien	vien	ävien	nen	kenevien	kkivien		
	jen	tujen	skapönttöjen	ken			sken	
llinen	udoksen	ulen	timen	ttimen	nättimen			

unulastillinen	rullinen	keltaminen					4-kokoinen
takantinen	onstruktivistinen						rikokoinen
	himennen	isen					
sillisen	misen	skeneräinen	stemäisen				ksen
laliittolaisten	skovaisten	tkeamisen				kauan-sitten	
		jamielisen	lenteri				
	äen	in	ohdin	tten	hin		
	lainen	tin	ten	väitten	äten		
iin	yrkkiin			rginaaliin	lein	ytmiin	
tiin	stiin	oihin			miin		ukaloihin
pteekin			vittiin	ihdettiin		sustettiin	
kin					tekin	niin	riin
isin	ienettekin	öhemmin					llakin
	uhrasin		sin		terin	oikin	pselin
telin	äisin	tkin		nnin		tikin	rin
voin	skin	taksin	betonin			ankin	
			uinkin	oin	tin	kuin	
kin		muotoon	enkin			ruin	
yntakeeton	toon	vin				jong-laatikon	
uston		taliivin			llon		
	un	hon	yin			laaksoon	
oitellun				odon		päin	
	run	on	eenpäin				
tkaisun							rkan
	tun						
	uun						
yn	ähän	päähän					ttään
tyin		hän				öpsähdyksittäin	
	idän		täen		tsemän		
lissään		än	meän			männän	
	tessään		öydän	ädellään		mään	ssään
tään	ähdetään	retään				tetään	

stystään	ön	ään	yydään	straktio	
			eittiön ltoa	epressio	
änetön	mmärtämätön	jo	ko		htoisimmeko
hko			ulakko		
sikko	tikko	rinko	tatko		
	Lo	Llo	No		
Oo	Soo	So			
oppujakso			To	Ymuoto	Ler
		Ts			Mas
	Us	Kus	Mys	Ies	
lemmäs			yhyys		Is
ös			vat		Mis
Vis	ppaat	unsaat	uskat	pat	
	uhavat		evat		ilevat
et		eet		heet	Leet
	ttäneet	teet		uantähteet	Neet
telet			ulet	Ileet	enet
	soiset		isormet		It
				llekkäiset	
yhyet	lvet	oumukset			
				kset	
Mit	Ot	rrot	tot	ut	
		nkkitossut	istaudut		
ännyt		stetut	litut		
hnyt			yt	nut	
				nyt	
		änyt	ottanut		
vittäytynyt			tänyt	nnut	vittänyt
	sut	idetyt	ät	reät	mättömät
rtelevät			ität	yvät	vät
siintyivät		stiinkäyvät	töt	kku	
			tuu	tattu	lulatu
ulukuu uu		suttu	ettipuku	su	70-luku
amu	iippuu	pahtuu	ttautuu	ty	
stuu	ttuu	ottuu	utuu	rjahylly	

sty yy yksy
 irtyy dä pöydällä ällä
 ivistyy hdä innitetyllä
 keä kiä kkiä ihkeitä yllyllä
 eä iniä kä nkilöitä ljä
 ichiä mmenlyöntiä äntyjä
 nkä lä llä ellä iellä
 ssä täisessä ytellä äillä
 pimällä ressä ipäiväisessä edettäessä
 heässä äitinsä mättömällä pöytänsä päivällä
 yksensä tänsä vänsä häällä
 täessä ijykynä sevänsä mä
 simänsä nsä mensä sä
 pä ämä risenä
 neensä öisenä äisenä
 ähtyneenä isenä
 täessä issä
 lsingissä ksyksissä öksissä
 nä tä lysissä tytintä
 pätektissä
 itä ltä ntä kymmentä
 ytettävä
 stä neistä ynyä
 ödyssä
 ielestä heydestä settä
 ätä
 ässä
 äljitetävä
 settä
 ämärässä
 sentyä
 mättä näisyydestä ttä
 rraskäytävässä
 rekkäistä ärästä
 ännöllisyydestä
 vä

stää   rtää   sähtää
                                         tää
                                         lkistää   yhjentämättä
lkeää   kkää   kapää   ää
                 näkymää   ynärpää
ei-koskaan-enää
                                 smentää
                                 äntelehtivää   selvää
                                 pää   äkö   nnyttää   äilöö

Huomautuksia

Teoksen motto on homofoninen eli äännekäännös Issan tunnetusta haikusta.

Pitkiä hiljaisuuksia

Lakkaan satamasta ks. Charles Bernsteinin ’The Harbor of Illusion’, kokoelmassa *The Sophist* (Sun&Moon Press 1987, Salt Publishing 2004).

Ananke. Pantun on 1400-luvulla Malesiassa kehitetty runomuoto, jonka toivat länteen ranskalainen orientalisti Ernest Fouinet ja Victor Hugo. Alkuperäinen pantun on kahdesta pisteloppuisesta parisäkeestä koostuva nelisäe, jonka riimikaava on *abab*. Säetoisto – kunkin säkeistön 2. ja 4. säe seuraavan ensimmäisenä ja kolmantena – on läntisen viljelyn tulosta. Siihenkin sopinee malesialainen sananlasku, jonka mukaan ”pantun on kuin kanaa väijyvää haukka, malttaa odottaa ennen kuin iskee”. – Runon lähteinä online-seuranhakupalvelut *Radalla* ja *Villi lupiini, Helsingin Sanomien* ’Ystävää etsimässä’ -palsta, Turun runoviikolle 2003 esitetyt ohjelmaideat, Voltairen pienoisromaani *Candide* sekä Olli Sinivaaran essee ’Mitä arvostelemme kun arvostelemme runokokoelmia?’ *Tuli&Savu* 4/2002-1/2003. ”Ananke” (kreik.): kohtalo, välttämättömyys, se mikä ei ole väistettävissä. Runo on julkaistu *Tuli&Savun* numerossa 4/2003.

Suomalaiset kommunistit Itä-Karjalassa. Aineistoa August Lehmuksen samannimisestä muistelmateoksesta (Nide Oy, Tampere 1958).

Ampauksia ympäröivästä raketista. Runon aineisto on kokonaan samasta, helpohkosti tunnistettavasta lähteestä.

Elegia. Käytännössä kaikki *Eevan* 7/2003 ’Nyt näkyvissä’ -palstan fragmentit, jotka sopivat Eino Leinin ’Elegiassaan’ käyttämään viisipolviseen mittaan. Tämä ei noudata antiikin distikonian – jota on verrattu maininkiin, ”joka vyöryy rantaan ja omiin kuohuihinsa pirstoutuen vetäytyy takaisin” – mutta sen ”poljennossa silti tuntuu [distikonin] aaltoilu” (Pekka Mattila: *Lyriikan avainsanoja*, Kirjayhtymä 1963).

Pitkiä hiljaisuuksia. John Ashberyn pitkä runo 'A Wave' kokoelmassa *A Wave* (1985) oli yhdessä varhaisversiossaan nimeltään 'Long Periods of Silence'. Ks. John Shoptow: *On the Outside Looking Out* (Harvard University Press, Cambridge, Massachusetts 1994), s. 343-51.

Hän kirjoittaa

Tämä minulle fiktiivisesti tärkeä teksti on alun perin vuodelta 1986; muokkasin sitä jonkin verran kesällä 2001 ja sitten keväällä 2004.

Sanasade

Runon ensiversio valmistui *ISEA 2004:ssa* Helsingissä 20. elokuuta 2004 järjestettyyn paneeliin 'Amplexus Poetics: Language, Art and New Software Forms'. Tapahtuman esittelyssä minut liitettiin Camille Utterbackin ja Romy Achituvin digiteoksen nimeen *Text Rain* – halusin näin taannehtivasti korjata erehdyksen. Käytin aineistona erään sanakirjan A-osastoa, josta "loin" uusia sanoja poistamalla niiden alusta kaiken aakkostuksen aiheuttaman toiston, siis esim. aavistaa > a; aavistamaton > maton; aavistus > us.

Valmiin 'Sanasateen' lähteenä on oma tekstini, ihan vierestä, lukija hoksanee mistä. Alistin sen sanat vastaavaan "alfabeettiseen reduktioon", minkä jälkeen aakkostin ne uudelleen sananlopun mukaan – ja ripottelin sivuille, en pedantisti, vaan pikemmin antaen "kieppuvain hiutaleitten sateen langeta", niin kuin kirjoitan aiemmassa runossani 'Lumisade' (*Kielletyt leikit*, Otava 1994).

'Sanasade' on näin eräänlainen kommentti kahteen pidempään meditatiiviseen runooni. Se voidaan lukea "merkityksen ylijäämänä": kuvana aineesta jota runous sekä hakee että pakenee, mutta joka siitä myös aina jää – jos kohta usein vain hetkeksi, kuin liian varhain syksyllä tullut ensilumi. – Toivon, että 'Sanasade' saattaa tuotantoni paremmin vastaamaan Helena Sinervon tarkkanäköistä huomiota "tekee runoutta sanapäätteistä" (*MOTMOT 1995*).

www.savukeidas.com